

Снимио је више од двадесет аудио снимака, које је међународна штампа једногласно поздравила: 'Један од најбољих ЦД-ова 2003. године' (*Sunday Times*), 'Једно од најнеобичнијих издања' (*Gramophone*), 'Фасцинантни снимци' (*Early Music Review*)...

Андреј Јованић гитариста, лаутиста, теорбиста је, као члан камерних ансамбала и оркестара, остварио велики број наступа у земљи и иностранству (од 1998.): Ansamblul de muzică barocă Sempre из Букурешта (Румунија), New Trinity Baroque (САД/Србија), Ansambl Minstrel (Хрватска), Урош Дојчиновић (Србија), Balkan Baroque Band (Француска), ансамбл La Follia (Румунија), Orchestra of the Age of Enlightenment (Велика Британија), Musicans of the Globe (Велика Британија), ансамбл *Nymbus*, Путујући свирачи (Србија)...

Са својим солистичким програмима постигао је изузетан успех на фестивалима ране музике у Новом Саду, Београду - 2021. и Seviqс Brežice (Словенија) - 2022, као и на концертима у Врњачкој бањи и Земуну. Добитник је више награда за камерно извођење барокне музике у Лондону (Велика Британија).

Андреј Јованић је ангажован као професор гитаре у Музичкој школи „Коста Манојловић” у Земуну и као професор лауте у Музичкој школи „Јосип Славенски“ у Београду.

Ђорђе Милошевић се активно усавршавао на мајсторским курсевима за виолончело, камерну, барокну и савремену музику код: М. Лера, А. Герхарда, С. Аполина, К. Родина, К. Јанковић, И. Калмана, П. Гулде, М. Удеа, М. Кодла, Б. Коксеа, Џ. Крауча, Ј. Камингса, Џ. Адамса...

Од 2004. године, у Србији и иностранству, наступа и на барокном виолончелу, интерпретирајући рану и барокну музику на аутентичан начин. Један је од оснивача домаћих камерних ансамбала Београдски Барок и Гудачки квартет „Мокрањац“ са којима је одржао велики број концерата у земљи и иностранству. Био је члан ансамбла за савремену музику *Luxembourg Sinfonietta*, као и барокних ансамбала *Nymbus* и *Balkan Baroque Band*. Редовно наступа и остварује концерте у Србији и иностранству са ансамблом *Tempera Barocca*. Од 2009. године је члан Ансамбла Метаморфозис са којим је остварио бројне концерте у Србији и иностранству.

Редовно наступа као солиста, а последњих година је интензивирао рад на интерпретацији дела савремених српских композитора остваривши значајан број премијерно изведених дела домаћих аутора компонованих за виолончело. Члан је Удружења музичких уметника Србије.

Од 2020. године је запослен на месту директора музичке школе „Станислав Бинички” у Београду.

Недеља, 17. септембар 2023. године у 20.00 часова
Црква Узнесења Блажене Дјевице Марије
Велики трг у Земуну

Поводом 15. година рада Нимбус Арт-а и
25. година рада Андреја Јованића

КОНЦЕРТ

DIALOGUS MUSICUS

Жан-Кристоф Фриш (Француска) – траверзо флаута
Андреј Јованић (Србија) – француска теорба, барокна гитара
Ђорђе Милошевић (Србија) – барокно чело



www.beograd.rs



www.nymbusagencija.co.rs



<https://xviii-21.com/fr/>

О програму

Након што је била заборављена (око једног века), попречна флаута је поново „измишљена“ у Француској, 1680. године. Занимљиво је да је задржала свој стари назив - немачка флаута јер су је током ренесансе ценили швајцарски и немачки плаћеници који су служили краљу Француске.

Први велики композитори који су креирали репертоар за попречну, траверзо, флауту били су у служби Луја XIV „Le Grand“. Њихова имена су ових дана мало позната, али су Филидори и Ла Бар били веома цењени на двору Версаја, где су имали част да свирају и компонују за „највећег краља света“. Били су партнери Марина Мареа (виола да гамба), Франсоа Купрена (чембало) и Роберта де Визеа (гитара и теорба). Ови познати музичари широм Европе чинили су „Chambre du Roy“, вероватно најбољу групу музичара у Европи око 1700. године.

Роберт де Визе, био је посебно запажен, јер је и сам краљ свирао гитару, чини се, прилично добро. Де Визе је такође свирао лауту, али је данас најпознатији по комадима које је посветио теорби, великој лаути, раскошног звука, измишљеној у Италији век раније, посебно за пратњу певача. Брзо је постигла такав успех да су највећи мајстори лауте за њу писали чудесна дела. Посебност комада де Визеа је у томе што се нека од њих могу свирати или на самој лаути, или на попречној флаути уз пратњу. Мишел де ла Бар такође у предговору својим делима објашњава да је најлепши инструмент који прати флауту управо теорба.

Неколико деценија након развоја на француском двору, флаута се проширила у Италију и Немачку, где је постепено истиснула блок флауту. Верачини, светски познати виртуоз виолиниста, побринуо се да неке од његових виолинских соната могу да се одсвирају и на флаути. Вивалди јој је посветио и неколико концерата, попут чувеног Гарделина и неколико соната. Прелепа елегантна соната коју нудимо вероватно није Вивалдијева, већ непознатог немачког композитора. Рукопис се чува у библиотеци Стокхолма, што показује у којој мери су музика и музичари „кружили“ по континенту, обогаћени утицајима једни других.

Програм

Michel de la Barre (c. 1675 –1745.)

Deuxième livre (1710), neuvième suite: *Sonate l'Inconnu- Chaconne*

Pierre Philidor (1681. – 1731.)

Premier Livre (1717), cinquième suite: *Très lentement- Allemande - Sarabande - Gigue*

Robert de Visée (c. 1655 – 1732/1733)

Pièces de Théorbe et de luth (manuscrit de Vaudry de Saizenay, 1699):
Prelude - Allemande - Sarabande - Chaconne des Halrequins de Mr. Lully

Antonio Vivaldi (att.) (1678. –1741.)

Sonata E minor RV 50: *Andante - Siciliano – Allegro - Arioso*

Francesco Maria Veracini (1690. –1768.)

Sonata Prima (F major): *Largo e Nobile - Allegro - Largo - Allegro*

Жан-Кристоф Фриш, барокни флаутиста, диригент, професор на Париском универзитету Сорбона, је међу првим историјски информисаним извођачима који су открили како се традиционална музика из усмене традиције може користити као извор информација за савремене свираче ране музике. Поред изузетно велике концертне делатности и неуморног истраживања предавач је интерпретације барокне музике на Сорбони, Париски универзитет, а његову референтну књигу *Le Baroque Nomade* сада користе многи професори.

Од оснивања *XVIII -21 Le Baroque Nomade (1995.)*, заједно са *Balkan Baroque Band*, Жан-Кристоф Фриш је путовао широм света, посвећујући се разменама и сусретима европске барокне музике са различитим облицима традиционалне музике. Снажна музичка авантура овог диригента и флаутисте је и људска авантура са музичарима, која се преноси на публику кроз емоције и хуманизам који је у основи сваког пројекта.

Жан-Кристоф Фриш је дириговао у 45 земаља, у престижним просторима као што су *Cité de la Musique in Paris, the Cologne Philharmonie, the Bergen (Norway) Festival, the Southbank Centre Festival in London, the festivals of Jerusalem, Utrecht and Granada, the operas of Rome, Damascus and La Fenice in Venice...*